

USNESENÍ SOUDU (třetího senátu)

5. února 2007*

Ve věci T-91/05,

Sinara Handel GmbH, se sídlem v Kolíně (Německo), zastoupená
K. Adamantopoulosem a E. Petritsim, advokáty,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené J.-P. Hixem, jako zmocněncem, ve spolupráci
s G. Berrischem, advokátem,

a

Komisi Evropských společenství, zastoupené N. Khanem a T. Scharfem, jako
zmocněnci,

žalovaným,

* Jednací jazyk: angličtina.

jejímž předmětem je žaloba na náhradu škody na základě článku 288 ES, která měla údajně vzniknout přijetím nařízení Rady (ES) č. 2320/97 ze dne 17. listopadu 1997 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu některých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo nelegované oceli pocházejících z Maďarska, Polska, Ruska, České republiky, Rumunska a Slovenské republiky, zrušení nařízení (EHS) č. 1189/93 a o zastavení řízení týkajícího se těchto dovozů z Chorvatské republiky (Úř. věst. L 322, s. 1; Zvl. vyd. 11/26, s. 329),

SOUK PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (třetí senát),

ve složení M. Jaeger, předseda, V. Tiili a O. Czúcz, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

Usnesení

Skutkový základ sporu

- 1 Rozhodnutím ze dne 25. listopadu 1994 (věc IV/35.304), které nebylo zveřejněno, přijatým zejména na základě čl. 14 odst. 3 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81] a [82] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), Komise rozhodla o provedení šetření ve věci případného

protisoutěžního jednání ohledně trubek z nelegované oceli, jímž by mohl být porušen článek 53 dohody o Evropském hospodářském prostoru, jakož i článek 81 ES.

- 2 V návaznosti na toto šetření Komise dne 20. ledna 1999 rozhodla o zahájení řízení ve věci IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky, v jehož závěru vydala dne 8. prosince 1999 rozhodnutí 2003/382/ES v řízení podle článku 81 [ES] (Věc IV/E-1/35.860-B – Bezešvé ocelové trubky) (Úř. věst. 2003, L 140, s. 1, dále jen „rozhodnutí o kartelové dohodě“). Podle čl. 1 odst. 1 tohoto rozhodnutí osm podniků, jímž bylo toto rozhodnutí určeno, „[...] porušil[o] ustanovení čl. 81 odst. 1 [ES] účastí [...] na dohodě, která mimo jiné stanovila vzájemné respektování jejich domácích trhů standardních závitových trubek [Oil Country Tubular Goods] a bezešvých [naftovodných trubek, zvláštního provedení a využití]“.
- 3 Článek 1 odst. 2 rozhodnutí o kartelové dohodě stanoví, že protiprávní jednání v případě Mannesmannröhren-Werke AG, Vallourec SA, Dalmine SpA, Sumitomo Metal Industries Ltd, Nippon Steel Corp., Kawasaki Steel Corp. a NKK Corp trvalo od roku 1990 do roku 1995. Pokud jde o British Steel Ltd, v rozhodnutí se uvádí, že protiprávní jednání trvalo od roku 1990 do února roku 1994. Těmto podnikům byly z toho titulu uloženy pokuty ve výši od 8,1 do 13,5 milionů eur.
- 4 Toto rozhodnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 6. června 2003.
- 5 Krom toho na základě podnětu podaného výborem na obranu výrobního odvětví Evropské unie vyrábějícího bezešvé ocelové trubky dne 19. července 1996 Komise na základě nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45), ve znění nařízení Rady (ES) č. 2331/96 ze

dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. L 317, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 76), zveřejnila dne 31. srpna 1996 oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu některých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo nelegované oceli pocházejících z Ruska, České republiky, Rumunska a Slovenska (Úř. věst. C 253, s. 26).

- 6 Dne 29. května 1997 přijala Komise nařízení (ES) č. 981/97 o uložení prozatímního antidumpingového cla z dovozu některých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo nelegované oceli pocházejících z Ruska, České republiky, Rumunska a Slovenské republiky (Úř. věst. L 141, s. 36).

- 7 Dne 17. listopadu 1997 přijala Rada nařízení (ES) č. 2320/97 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu některých bezešvých trubek a dutých profilů ze železa nebo nelegované oceli pocházejících z Maďarska, Polska, Ruska, České republiky, Rumunska a Slovenské republiky, zrušení nařízení (EHS) č. 1189/93 a o zastavení řízení týkajícího se těchto dovozů z Chorvatské republiky (Úř. věst. L 322, s. 1; Zvl. vyd. 11/26, s. 329, dále jen „konečné nařízení“).

- 8 Dne 16. července 2004 přijala Rada nařízení (ES) č. 1322/2004, kterým se mění konečné nařízení (Úř. věst. L 246, s. 10). V souladu s článkem 1 tohoto nařízení se do konečného nařízení vkládá článek 8, podle nějž článek 1 konečného nařízení, jímž se ukládá antidumpingové clo z dovozů, na které se toto nařízení vztahuje, se nepoužije ode dne 21. července 2004.

- 9 Žalobkyně, Sinara Handel GmbH, je německou společností, která do Společenství dováží bezešvé trubky a duté profily pocházející z Ruska. Od roku 2000 distribuuje výrobky společnosti Sinarsky Pipe Works a od konce roku 2001 též výrobky

společnosti Pipe Metallurgical Co. V průběhu období, které je předmětem projednávané žaloby, tj. od června 2000 do prosince 2002, nevyvíjela žádnou jinou činnost.

- 10 Od června 2000 do prosince 2002 dovážela žalobkyně do Společenství trubky pocházející z Ruska, přičemž v celním prohlášení uvedla, že se na ně vztahují kódy KN podle čl. 1 odst. 1 konečného nařízení, aby tak vyhověla pokynům německých celních orgánů. Tyto orgány následně vybraly antidumpingové clo z těchto dovozů v celkové výši 2 818 163,09 eur (420 810,52 eur za rok 2000, 1 385 602,36 eur za rok 2001 a 1 011 750,21 eur za rok 2002).
- 11 Žalobkyně v průběhu tohoto období dovážela také další trubky, u nichž v celním prohlášení neuvedla, že by se na ně vztahovalo konečné nařízení. Německé celní orgány však měly za to, že na některé z těchto dovozů se toto nařízení vztahuje, a vydaly výměry k vybrání cla po propuštění zboží, které žalobkyně napadla. V současné době probíhá řízení o sedmi stížnostech před celními orgány a řízení o žalobě před Finanzgericht des Landes Brandenburg (Finanční soud spolkové země Brandenburska, Německo).
- 12 Žalobkyně, která se domnívala, že na některé trubky, u nichž bylo v celním prohlášení uvedeno, že se na ně vztahuje konečné nařízení, se toto nařízení nevztahuje zejména vzhledem ke způsobu jejich výroby, krom toho napadla jejich konečné zařazení u německých celních orgánů. Dvě řízení týkající se dovozů, u nichž bylo v celním prohlášení uvedeno, že se na ně vztahuje konečné nařízení, tak nadále probíhají před celními orgány Frankfurtu nad Odrou.

- 13 Dne 18. listopadu 2003 podala žalobkyně u těchto orgánů na základě článku 236 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „CKS“), žádost o vrácení cla vybraného z dovozů, o nichž se domnívá, že byly neprávem zařazeny jako dovozy, na které se vztahuje konečné nařízení. Tato žádost byla zamítnuta, pokud jde o 31 různých napadených celních příjmů. Tato zamítavá rozhodnutí jsou nyní předmětem odvolacího řízení.
- 14 Žalobkyně dále dne 22. září 2004 podala na základě článku 236 CKS novou žádost o vrácení veškerého cla, které odvedla z dovozů, u nichž bylo v celním prohlášení uvedeno, že se na ně vztahuje konečné nařízení, včetně dovozů, jejichž celní zařazení není zpochybňováno, a to s odůvodněním, že uvedené nařízení je údajně protiprávní. Celková výše cla, jehož vrácení je z tohoto titulu na vnitrostátní úrovni požadováno, činí 4 346 558,09 eur.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 15 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 25. února 2002 žalobkyně podala projednávanou žalobu.
- 16 Samostatnými podáními došlými kanceláři Soudu dne 3. a 7. června 2005 uplatnily Komise a Rada v souladu s čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Soudu námitku nepřipustnosti.
- 17 Žalobkyně předložila své vyjádření k těmto námitkám nepřipustnosti dne 25. července 2005.

18 V rámci organizačních procesních opatření upravených v čl. 64 jednacího řádu vyzval Soud žalobkyni, aby odpověděla na některé písemné otázky. Této žádosti bylo vyhověno.

19 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- uložil Společenství, aby jí zaplatilo jako náhradu za ušlý zisk způsobený přijetím konečného nařízení za období od června 2000 do prosince 2002 částku ve výši 1 633 344,33 eur, zvýšenou o úrok z prodlení s roční sazbou 8 %;
- podpůrně, po vydání mezitímního rozsudku, uložil Společenství, aby jí zaplatilo z téhož titulu částku, která bude určena dohodou účastnic řízení, nebo nebude-li takové dohody dosaženo, konečným rozsudkem Soudu;
- uložil Radě a Komisi náhradu nákladů řízení.

20 Rada a Komise ve svých námitkách nepřipustnosti navrhují, aby Soud:

- odmítl žalobu jako nepřipustnou;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

21 Žalobkyně ve svém vyjádření k námitkám nepřipustnosti navrhuje, aby Soud:

- námitky nepřipustnosti Rady a Komise zamítl;

- uložil Radě a Komisi náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 22 Článek 114 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že požaduje-li některý účastník řízení, aby Soud vydal rozhodnutí o nepřipustnosti, nepříslušnosti nebo překážce, aniž by se zabýval věcí samou, předloží svůj návrh samostatným podáním. Odstavec 3 téhož článku stanoví, že nerozhodne-li Soud jinak, projedná se návrh ústně.
- 23 V projednávané věci má Soud věc na základě přezkumu spisu za dostatečně objasněnou na to, aby rozhodl, aniž by pokračoval v řízení.

K hlavnímu návrhu

Argumenty účastnic řízení

- 24 Rada a Komise mají za to, že Soud není příslušný pro rozhodování o projednávané žalobě z důvodu, že předmětem této žaloby je ve skutečnosti vrácení údajně odvedeného antidumpingového cla.

- 25 Uplatňovaný ušlý zisk totiž odpovídá výši tohoto cla po odečtení hypotetické daně. To vyplývá z dopisu účetního znalce ze dne 7. ledna 2005, který předložila žalobkyně a v němž se uvádí:

„Kvůli antidumpingovému clu zaplacenému v letech 2000 až 2002 v celkové výši 2 818 163,09 eur se zisky dosažené v letech 2000 až 2002 o odpovídající částku snížily s tím důsledkem, že nižší zisk znamenal také nižší částku odvedené daně.

Kdyby antidumpingové clo ve výši 2 818 163,09 eur nemuselo být zaplaceno, zisk za tyto roky by byl o 2 818 163,09 eur vyšší.

Pokud by zisky byly o 2 818 163,09 eur vyšší, daň odvedená z těchto zisků by tak byla vyšší.

[...] Pokud by za roky 2000 a 2002 nebylo splatné antidumpingové clo ve výši 2 818 163,09 eur, musela by být na dani zaplacena dodatečná částka 1 184 818,76 eur. Skutečná škoda tedy činí 1 633 344,33 eur.“

- 26 Komise tak zdůrazňuje, že škoda, na niž žalobkyně poukazuje, je pouze účetním výsledkem zaplacení údajně dlužného antidumpingového cla, což nelze kvalifikovat jako ušlý zisk. Připomíná, že Soud v rozsudku ze dne 24. října 2000, *Fresh Marine v. Komise* (T-178/98, Recueil, s. II-3331, bod 50) rozhodl, že žaloba na náhradu škody musí být prohlášena za nepřipustnou, jestliže ve skutečnosti směřuje ke zpětvzetí aktu, který se stal konečným, a jestliže by, v případě, že by jí bylo vyhověno, měla za následek zmaření právních účinků dotčeného aktu (rozsudky Soudu ze dne

15. března 1995, Cobrecaf a další v. Komise, T-514/93, Recueil, s. II-621, bod 59; ze dne 4. února 1998, Laga v. Komise, T-93/95, Recueil, s. II-195, bod 48, a Landuyt v. Komise, T-94/95, Recueil, s. II-213, bod 48), čemuž je například v případě, že žaloba na náhradu škody směřuje k zaplacení částky, jejíž výše odpovídá přesně výši poplatku, který byl zaplacen žalobcem na základě výkonu aktu, který se stal konečným (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. února 1986, Krohn v. Komise, 175/84, Recueil, s. 753, bod 33).
- 27 Komise se domnívá, že okolnosti projednávané věci tomuto případu odpovídají, neboť žalobkyně usiluje o zmaření právních účinků konečného nařízení, tak jak na ni bylo uplatněno, když jako náhradu škody požaduje částku rovnající se výši cla skutečně odvedeného na základě tohoto nařízení.
- 28 Rada krom toho poznamenává, že vhodným právním prostředkem proti výměru o doměření antidumpingového cla je opravný prostředek podaný na základě článků 243 a 245 CKS, tak jak jsou provedeny příslušnými ustanoveními vnitrostátního práva dotyčného členského státu, nebo žádost o prominutí podle článku 236 CKS. Žalobkyně ostatně napadla platební výměry vydané německými celními orgány zejména s poukazem na protiprávnost konečného nařízení. Pakliže má tedy příslušný soud, jemuž byl případ předložen, pochybnosti o platnosti uvedeného nařízení, mohl by položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku na základě článku 234 ES. V případě, že by Soudní dvůr prohlásil toto nařízení za neplatné, vnitrostátní soud by zrušil platební výměry, takže by žalobkyni musela být vrácena celková částka uhrazeného antidumpingového cla zvýšená o úrok se sazbou 0,5 % měsíčně v souladu s články 236 a 238 Abgabeordnung (německý daňový zákoník).
- 29 V souladu s ustálenou judikaturou žalobkyně nemůže žádat o vrácení cla prostřednictvím žaloby na náhradu škody podané na základě čl. 288 druhého pododstavce ES. Soudní dvůr měl totiž v rozsudku ze dne 13. března 1992,

Vreugdenhil v. Komise (C-282/90, Recueil, s. I-1937, bod 12) rozhodnout, že pouze vnitrostátní soudy jsou příslušné k rozhodování v řízení o vrácení částek neoprávněně vybraných státní institucí na základě právní úpravy Společenství, která byla následně prohlášena za neplatnou. Stejně tak v rozsudku ze dne 18. září 1995, Nölle v. Rada a Komise (T-167/94, Recueil, s. II-2589, bod 35) měl Soud uvést, že v případě, kdy se jednotlivec domnívá, že byl poškozen použitím normativního aktu Společenství, který považuje za protiprávní, má možnost, pokud je výkon tohoto aktu svěřen vnitrostátním orgánům, zpochybnit při příležitosti tohoto výkonu platnost aktu u vnitrostátního soudu v rámci sporu mezi ním a vnitrostátním orgánem.

30 Argumenty žalobkyně, že nemohla podat včas žalobu na neplatnost konečného nařízení, jsou v tomto ohledu irelevantní. V projednávané věci předně jde o vztah mezi žalobou na náhradu škody a předběžnou otázkou směřující k posouzení platnosti, a nikoli o vztah mezi žalobou na náhradu škody a žalobou na neplatnost. Dále důvod, proč žalobkyně není aktivně legitimována, aby napadala konečné nařízení, nespočívá v opožděném seznámení se s rozhodnutím o kartelové dohodě, nýbrž v tom, že se jí toto nařízení osobně nedotýká ve smyslu čl. 230 čtvrtého pododstavce ES. Žaloba na náhradu škody konečně nemůže být použita k obejití lhůt stanovených v čl. 230 pátém pododstavci ES (rozsudek Soudního dvora ze dne 12. prosince 1967, Collignon v. Komise, 4/67, Recueil, s. 469).

31 Pokud jde o výše uvedený rozsudek Krohn v. Komise, citovaný žalobkyní, Rada tvrdí, že úryvky citované žalobkyní souvisejí s otázkou, před jakým orgánem je třeba se domáhat náhrady v situacích, kdy vnitrostátní orgány uplatnily právo Společenství, a nikoli s otázkou určení, čeho se lze domoci z titulu náhrady na základě čl. 288 druhého pododstavce ES.

- 32 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, a s ohledem na skutečnost, že vnitrostátní soud, kterému žalobkyně případ předložila, může Soudnímu dvoru položit předběžnou otázku ohledně platnosti konečného nařízení, vnitrostátní právní prostředky krom toho představují účinný prostředek k zajištění ochrany zúčastněných jednotlivců.
- 33 Rada dále uvádí, že přímo použitelné právo Společenství každopádně upravuje, a to v článku 236 CKS, zvláštní procesní prostředek, jestliže bylo clo vybráno údajně zneužívajícím způsobem. V souladu s právem Společenství se tedy má dlužník celních orgánů nejprve spolehnout na ochranu poskytovanou vnitrostátními soudy, namísto aby podával žalobu na náhradu škody k soudům Společenství.
- 34 Rada a Komise konečně uvádějí, že pokud by mělo být projednávané žalobě vyhověno, muselo by pak být vyhověno též vnitrostátní žalobě podané žalobkyní proti platebním výměrům, což by vedlo k přiznání dvojí náhrady žalobkyni.
- 35 Žalobkyně považuje tuto argumentaci za neopodstatněnou.
- 36 Zdůrazňuje, že předmětem její žaloby je náhrada ušlého zisku způsobeného protiprávním konečným nařízením, a nikoli vrácení odvedeného cla. Námitky nepřipustnosti se podle ní ve skutečnosti týkají pouze metody výpočtu tohoto ušlého zisku, což je otázka meritorního posouzení, a nikoli skutečné povahy žaloby.

- 37 Pokud jde o tuto výpočtovou metodu, žalobkyně uvádí, že zaplacené antidumpingové clo bylo použito pouze jako „nástroj pro výpočet“ její škody pro účely určení, jaké by bylo její postavení, kdyby toto clo nebyla zaplatila. Ztráta tak byla stanovena na základě porovnání zisků dosažených po zaplacení antidumpingového cla za účinnosti konečného nařízení a zisků, které by byly dosaženy bez zaplacení tohoto cla. Částka požadovaná z titulu náhrady ve výši 1 633 344,33 eur se proto liší od částky 2 818 163,09 eur zaplacené na antidumpingovém clu. Podle ní byla tato metoda mimoto uznána judikaturou (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. října 1979, Ireks-Arkady v. Rada a Komise, 238/78, Recueil, s. 2955, bod 13).
- 38 Účelem žaloby tedy není zmařit právní účinky konečného nařízení. Krom toho v případech, kdy proti aktu, který je příčinou škody, nelze stejně jako v projednávané věci podat žalobu na základě článku 230 ES, je žaloba na náhradu škody, jaká byla podána v projednávané věci, přípustná. Pokud by bylo žalobě vyhověno, protiprávnost konečného nařízení by byla pouze nepřímým důsledkem a týkala by se jen účastnic řízení. Škoda, jejíž náhrada je požadována, nesouvisí s vlastními právními účinky uvedeného nařízení, a nemohla být napravena žalobou na neplatnost, jak již bylo shledáno v bodech 47 až 51 výše uvedeného rozsudku *Fresh Marine v. Komise*.
- 39 Žalobkyně podotýká, že judikatura citovaná Radou a Komisí se týká výjimečného případu, kdy účelem žaloby na náhradu škody je nepřímo obejít nepřipustnost žaloby na neplatnost. Takto tomu podle ní v projednávané věci není, protože protiprávnost konečného nařízení nebyla zřejmá v době, kdy mohla být žaloba na neplatnost podána, takže žalobkyně tuto možnost nikdy nezvažovala. Argumenty žalobkyně týkající se protiprávnosti konečného nařízení tak směřují pouze k prokázání odpovědnosti Rady a Komise, a nikoli ke zmaření právních účinků uvedeného nařízení, jak bylo shledáno v rozsudku Soudu ze dne 17. prosince 2003, *DLD Trading v. Rada* (T-146/01, Recueil, s. II-6005, bod 52). Rada tak ve svých argumentech ponechává bez povšimnutí samostatnou povahu žaloby na náhradu

škody a opomíjí zohlednit skutečnost, že žádný jednotlivec, ať již osobně dotčený, či nikoli, by se nemohl dovolávat protiprávnosti konečného nařízení na takovém základě, jaký byl uplatněn v rámci projednávané žaloby a kterým je nezohlednění rozhodnutí o kartelové dohodě, jelikož tato skutečnost nemohla být známa v době, kdy měla být podána žaloba na neplatnost.

- 40 Na rozdíl od situace, jaká panovala ve věcech citovaných Radou a Komisí v bodě 26 výše, žalobkyně mimoto neusiluje o to, aby jí byla vyplacena částka, která jí byla odepřena. Vzhledem k tomu, že žalobkyni nikdy nebyla zamítnuta žaloba na neplatnost, nelze na ni pohlížet tak, jako by nepřímou usilovala o dosažení téhož výsledku pomocí žaloby na náhradu škody. Rada a Komise navíc nepřihlíděly ke kontextu, v jakém bylo učiněno prohlášení obsažené v bodě 50 výše uvedeného rozsudku *Fresh Marine v. Komise* a převzaté v tam citované judikatuře, které platí pouze s výhradou zvláštních okolností každého případu.
- 41 Žalobkyně konečně tvrdí, že projednávaná žaloba nemůže vést k dvojímu vrácení zaplaceného antidumpingového cla, jelikož tato žaloba směřuje k náhradě způsobeného ušlého zisku, který se po právní stránce liší od vrácení neoprávněně zaplacených částek. Vnitrostátní soudy ostatně nejsou příslušné k přiznání náhrady škody s příslušenstvím, je-li škoda zapříčiněna jednáním orgánů Společenství.
- 42 Žalobkyně v tomto ohledu uvádí, že jelikož německé celní orgány použily platné konečné nařízení bez jakéhokoli prostoru pro vlastní uvážení, spočívá příčina tvrzené škody v protiprávním jednání orgánů Společenství. Soud Společenství je proto výlučně příslušný k rozhodování o žalobě, aniž by žalobkyně musela splnit požadavek vyčerpání vnitrostátních opravných prostředků (výše uvedený rozsudek *Krohn v. Komise*, bod 19). Odkaz Rady na výše uvedený rozsudek *Vreugdenhil v. Komise* je krom toho klamný, protože na rozdíl od situace, jíž se tento rozsudek týká, nebylo v projednávané věci konečné nařízení nikdy prohlášeno za neplatné.

Mimoto požadovat, aby žalobkyně před podáním své žaloby na náhradu škody nejprve vyčerpala dostupné vnitrostátní právní prostředky, by bylo v rozporu s řádným výkonem spravedlnosti a s účinností řízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. října 1973, *Merkur v. Komise*, 43/72, *Recueil*, s. 1055, body 5 až 7). Vzhledem k tomu, že žalobkyně poukázala na protiprávnost konečného nařízení v rámci dodatečného žalobního důvodu ve vnitrostátním sporu o zařazení svých dovozů, totiž hrozí, že konečné vnitrostátní rozhodnutí o její žádosti o vrácení bude vydáno až za dlouhou dobu.

43 Žalobkyně se pro každý případ domnívá, že na rozdíl od požadavků judikatury jí dostupné vnitrostátní právní prostředky nedokážou účinně zajistit ochranu vzhledem k tomu, že se s rozhodnutím o kartelové dohodě, a tedy s protiprávností konečného nařízení, mohla seznámit až opožděně. Svou žádost o vrácení veškerého zaplaceného cla na základě článku 236 CKS s poukazem na protiprávnost konečného nařízení tak podala teprve 22. září 2004 po zveřejnění rozhodnutí o kartelové dohodě dne 6. června 2003 a po přijetí nařízení č. 1322/2004 dne 16. července 2004.

44 V době provedení konečného nařízení tedy žalobkyně neměla možnost napadnout jeho platnost před vnitrostátními soudy. Krom toho článek 236 CKS stanoví, že clo se vrátí, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zaplaceno, nebyla jeho částka dlužná. Žalobkyně přitom zdůrazňuje, že v dotčeném období bylo konečné nařízení platné, a že v důsledku toho bylo antidumpingové clo dlužné ze zákona. Navíc tvrdí, že s ohledem na tříletou promlčecí dobu od sdělení cla dlužníkovi podle článku 236 CKS, mohla žádat o vrácení cla na základě protiprávnosti konečného nařízení pouze za období tří let předcházejících podání její žádosti ze dne 22. září 2004. Nemohla se tak domáhat vrácení cla zaplaceného od června 2000 do září nebo října 2001.

Závěry Soudu

- 45 Podstatou tvrzení Rady a Komise je, že projednávaná žaloba je ve skutečnosti žádostí o vrácení antidumpingového cla, které žalobkyně odvedla vnitrostátním celním orgánům na základě konečného nařízení. Soud je přitom podle nich k rozhodování o takové žádosti nepřislušný.
- 46 V tomto ohledu je třeba nejprve zdůraznit, že podle čl. 236 odst. 2 CKS „[d]ovozní [...] clo se vrátí nebo promine na základě žádosti podané u příslušného celního úřadu ve lhůtě tří let ode dne, kdy byla částka cla dlužníkovi sdělena“. Článek 243 odst. 1 první pododstavec CKS krom toho stanoví, že „[k]aždá osoba má právo podat opravný prostředek proti rozhodnutí celních orgánů v rámci celních předpisů, jež se jí přímo a osobně dotýká“. Ve třetím pododstavci téhož ustanovení se uvádí, že „[o]pravný prostředek musí být podán ve členském státě, kde bylo rozhodnutí učiněno [...]“. Konečně podle článku 245 CKS „[p]ředpisy o postupu při podávání opravného prostředku přijmou členské státy“.
- 47 Je tedy namístě konstatovat, že použitelné sekundární právo Společenství výslovně upravilo právní prostředek poskytnutý dlužníkovi dovozního cla, který má za to, že celní orgány neoprávněně uložily takové clo. Tento prostředek je třeba uplatnit na vnitrostátní úrovni v řízení o opravném prostředku zavedeném dotýčným členským státem v souladu se zásadami zakotvenými v člancích 243 až 246 CKS. V rámci takového opravného prostředku se tento dlužník může mimo jiné domáhat, aby příslušný soud, jemuž bude předložen spor, položil předběžnou otázku směřující k posouzení platnosti ustanovení Společenství, na jehož základě bylo vydáno rozhodnutí o uložení cla, a to v souladu s článkem 234 prvním pododstavcem písm. b) ES.

- 48 U příležitosti žaloby na náhradu škody podané v návaznosti na rozsudek vydaný v rámci takového řízení o předběžné otázce směřující k posouzení platnosti již ostatně Soudní dvůr rozhodl, že pouze vnitrostátní soudy jsou příslušné k rozhodování v řízení o vrácení částek neoprávněně vybraných vnitrostátní institucí na základě právní úpravy Společenství, která byla následně prohlášena za neplatnou (výše uvedený rozsudek *Vreugdenhil v. Komise*, bod 12).
- 49 V projednávané věci je sice skutečností, že žalobkyně po formální stránce kvalifikuje škodu, jejíž náhrady se domáhá, jako ušlý zisk. Soud již přitom rozhodl, že žaloba podaná žalobcem na náhradu obchodní škody odpovídající ušlému zisku spojenému s pozastavením jeho vývozu do Společenství, jakož i s náklady na obnovení jeho postavení na trhu Společenství v důsledku pochybení Komise, které vedlo k přijetí předběžných opatření vůči dovozům jeho výrobků, se liší od žádosti o zrušení prozatímního antidumpingového a vyrovnávacího cla uloženého na dovoz jeho výrobků do Společenství a o uvolnění částek případně odvedených na tomto prozatímním clu, a že tedy taková žaloba musí být považována za přípustnou (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek *Fresh Marine v. Komise*, bod 46).
- 50 Je však třeba konstatovat, že žalobkyně v žalobě výslovně uvádí, že předmětem projednávané žaloby je náhrada ušlého zisku vyplývajícího z částek neoprávněně zaplacených formou antidumpingového cla. Jak uvádí Rada a Komise, z vysvětlení žalobkyně a z příloh 12 a 13 žaloby, jakož i z přílohy 2 vyjádření k námitkám nepřípustnosti krom toho vyplývá, že žalobkyně svůj ušlý zisk oceňuje na částku antidumpingového cla zaplaceného v dotčeném období, sníženou o daň, kterou by musela z této částky odvést, kdyby toto clo nebylo placeno.
- 51 Z toho vyplývá, že nehledě na čistě formální označení tvrzené škody za ušlý zisk je třeba konstatovat, že na uvedenou škodu, tak jak ji žalobkyně zjistila a vypočetla, je ve skutečnosti nutno pohlížet tak, že bezprostředně, nutně a výlučně vyplývá ze

zaplacení částky dlužné na uloženém antidumpingovém clu, takže projednávaná žaloba v konečném důsledku představuje žádost o vrácení cla bez daně, které žalobkyně neoprávněně odvedla. Samotná skutečnost, že škoda, jejíž náhrada je požadována, přesně neodpovídá součtu skutečně zaplaceného cla, je v tomto ohledu nerozhodná, jelikož je výsledkem pouhého odpočtu daně z této částky, kterou by žalobkyně údajně musela zaplatit, kdyby jí nebylo antidumpingové clo uloženo. Tato skutečnost tedy nemůže ovlivnit samotnou povahu této žádosti.

- 52 V souladu s judikaturou citovanou v bodě 48 výše přitom taková žádost o vrácení spadá do výlučné působnosti vnitrostátních soudů. Na rozdíl od tvrzení žalobkyně je v této souvislosti lhostejné, že v projednávaném případě konečné nařízení nebylo Soudním dvorem prohlášeno za neplatné v řízení o předběžné otázce směřující k posouzení platnosti.
- 53 I kdyby totiž Soud při zkoumání podmínek vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství shledal, že konečné nařízení je stiženo protiprávností, tato skutečnost by neznamenal, že Soud je příslušný k rozhodování o žádosti o vrácení částek vybraných celními orgány na základě tohoto nařízení.
- 54 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 2 odst. 1 písm. b) každého z obou rozhodnutí týkajících se systému vlastních zdrojů Evropských společenství, která se postupně uplatnila na skutkové okolnosti projednávané věci, a sice rozhodnutí Rady 94/728/ES Euratom ze dne 31. října 1994 (Úř. věst. L 293, s. 9) a poté od 1. ledna 2002 rozhodnutí Rady 2000/597/ES Euratom ze dne 29. září 2000 (Úř. věst. L 253, s. 42; Zvl. vyd. 01/03, s. 200), jsou vlastní zdroje zahrnuté do rozpočtu Společenství tvořeny příjmy pocházejícími „z cel stanovených ve společném celním sazebníku a z dalších cel, současných i budoucích, zavedených orgány Společenství v obchodě se třetími zeměmi“.

- 55 Krom toho čl. 8 odst. 1 těchto rozhodnutí zejména stanoví, že vlastní zdroje Společenství uvedené v čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) týchž rozhodnutí vybírají členské státy v souladu s vnitrostátními právními a správními předpisy, které případně upraví tak, aby splňovaly požadavky právní úpravy Společenství.
- 56 Skutečnost, že pravomoc k výběru vlastních zdrojů Společenství, k nimž patří i antidumpingové clo, náleží vnitrostátním orgánům, tedy odůvodňuje to, že spory týkající se vrácení dovozního cla vybraného na účet Společenství spadají do působnosti vnitrostátních soudů a jsou jimi rozhodovány v rámci řízení o opravném prostředku zavedeného dotyčným členským státem v souladu se zásadami zakotvenými v člancích 243 až 246 CKS (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 21. května 1976, *Roquette Frères v. Komise*, 26/74, Recueil, s. 677, bod 11).
- 57 V tomto ohledu je ostatně třeba říci, že v rámci řízení podle čl. 11 odst. 8 nařízení (ES) č. 384/96, na jehož základě může dovozce požádat o vrácení vybraného cla, pokud se prokáže, že dumpingové rozpětí, na jehož základě bylo clo zapláceno, bylo odstraněno nebo sníženo natolik, že je nižší než platné clo, sice dotčenou žádost o vrácení předkládá dovozce Komisi prostřednictvím členského státu, na jehož území byly výrobky propuštěny do volného oběhu, pokud však Komise rozhodne, že je namístě uvedené žádosti vyhovět, takto schválené vrácení zaplaceného cla provedou obvykle členské státy v souladu s posledním pododstavcem tohoto ustanovení ve lhůtě 90 dnů od vydání rozhodnutí Komise.
- 58 Dále je třeba uvést, jak poznamenává Rada a Komise, že žalobkyně podle informací, jež sama poskytla, podala dne 18. listopadu 2003 na základě článku 236 CKS žádost o vrácení antidumpingového cla vybraného z dovozu, na který se podle celního prohlášení vztahovalo konečné nařízení, ale o němž se domnívala, že byl takto zařazen neprávem. Tato žádost byla částečně zamítnuta a v současné době o ní

probíhá odvolací řízení. Žalobkyně krom toho podala na tomtéž základě dne 22. září 2004 žádost o vrácení veškerého antidumpingového cla, které odvedla, a to s poukazem na protiprávnost konečného nařízení.

- 59 Nejenže tedy existuje možnost, že částka antidumpingového cla, kterou žalobkyně nakonec odvedla, bude snížena, jelikož na vnitrostátní úrovni nadále probíhá spor o zařazení některých z dotčených dovozů, ale navíc je možné, že v návaznosti na žádost o rozhodnutí o předběžné otázce směřující k posouzení platnosti konečného nařízení se žalobkyně na vnitrostátních celních orgánech domůže vrácení odvedeného antidumpingového cla.
- 60 Vzhledem k tomu, že projednávanou žalobou se žalobkyně v konečném důsledku domáhá vrácení antidumpingového cla z důvodu, že je založeno na protiprávním nařízení, je totiž třeba zdůraznit, že podle ustálené judikatury v případě, kdy se jednotlivec domnívá, že byl poškozen použitím normativního aktu Společenství, který považuje za protiprávní, má možnost, pokud je výkon tohoto aktu svěřen vnitrostátním orgánům, zpochybnit při příležitosti tohoto výkonu platnost aktu u vnitrostátního soudu v rámci sporu mezi ním a vnitrostátním orgánem. Tento soud se může nebo dokonce musí za podmínek článku 234 ES obrátit na Soudní dvůr s otázkou týkající se platnosti dotčeného aktu Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 12. dubna 1984, *Unifrex v. Rada a Komise*, 281/82, *Recueil*, s. 1969, bod 11; výše uvedený rozsudek *Nölle v. Rada a Komise*, bod 35).
- 61 Je sice skutečností, že v rozsudku ze dne 15. února 2001, *Nachi Europe (C-239/99, Recueil*, s. I-1197, body 35 až 37), Soudní dvůr rozhodl, že obecná zásada, která žalobci zaručuje právo namítat v rámci opravného prostředku, který je podán podle vnitrostátního práva proti zamítavému rozhodnutí o jeho žalobě, protiprávnost aktu Společenství, který je základem vnitrostátního rozhodnutí vydaného vůči němu, nijak nebrání tomu, aby se nařízení stalo konečným vůči jednotlivci, ve vztahu ke

kterému je třeba ho považovat za individuální rozhodnutí a který by nepochybně mohl požadovat jeho zrušení na základě článku 230 ES, což tomuto jednotlivci brání namítat před vnitrostátním soudem protiprávnost tohoto nařízení (pokud jde o rozhodnutí Komise, viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. března 1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, Recueil, s. I-833, body 24 a 25). Podle Soudního dvora se tento závěr vztahuje na nařízení o uložení antidumpingového cla pro jeho dvojí povahu, jež vyplývá z toho, že nařízení o uložení antidumpingového cla je sice normativního charakteru díky své povaze a dosahu, může se však bezprostředně a osobně dotýkat zejména těch výrobních a vývozních podniků, které mohou prokázat, že byly označeny v aktech Komise nebo Rady nebo dotčeny přípravným šetřením (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. února 1984, Allied Corporation a další v. Komise, 239/82 a 275/82, Recueil, s. 1005, bod 12), anebo těch dovozců, jejichž prodejní cena dotčeného zboží slouží za základ pro stanovení vývozní ceny v případě spojení vývozce a dovozce (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. července 1990, Neotype Technasheexport v. Komise a Rada, C-305/86 a C-160/87, Recueil, s. I-2945, bod 19).

- 62 Je však nutno konstatovat, že se v projednávané věci nejeví, že by se na žalobkyni některý z těchto případů vztahoval. Žalobkyně totiž není v nařízení č. 981/97 a v konečném nařízení nijak označena za výrobní a vývozní podnik, a jakožto dovozní podnik nemůže být z tohoto důvodu dotčena přípravným šetřením. Dále z těchto nařízení nevyplývá, že by prodejní ceny žalobkyně sloužily za základ pro stanovení vývozní ceny, i kdyby se připustilo, že je spojena s vývozcem. Každopádně vzhledem k tomu, že konečné nařízení bylo přijato dne 17. listopadu 1997, zohlednění této skutečnosti by bylo chronologicky nemožné vzhledem k datu založení žalobkyně, ať se již budeme spoléhat na tvrzení žalobkyně, že byla v souladu s německým právem založena v červnu 2000, nebo na výpis z obchodního rejstříku vedeného Amtsgericht Köln (obvodní soud v Kolíně, Německo) obsažený v příloze 2 k žalobě, z níž vyplývá, že žalobkyně byla poprvé zapsána dne 11. prosince 1997.

- 63 Proto, aniž by bylo nutné určovat, zda to, že žalobkyně není aktivně legitimována, aby namítala protiprávnost konečného nařízení, je důvodem pro přípustnost projednávané žaloby, je namísto konstatovat, že žalobkyni nelze považovat za bezprostředně a osobně dotčenou konečným nařízením, takže se nelze domnívat, že by na základě judikatury vzešlé z výše uvedeného rozsudku Nachi Europe nebyla aktivně legitimována, aby namítala protiprávnost konečného nařízení v rámci vnitrostátního sporu.
- 64 Nelze tedy v žádném případě vyloučit, že bude-li mít vnitrostátní soud, jemuž bude spor předložen, pochybnosti o platnosti konečného nařízení z důvodů uplatňovaných žalobkyní, a sice že uvedené konečné nařízení údajně nezohledňuje dopad rozhodnutí o kartelové dohodě, položí Soudnímu dvoru předběžnou otázku směřující k posouzení platnosti tohoto nařízení a Soudní dvůr je případně prohlásí za neplatné.
- 65 V tomto případě je však třeba připomenout, že rozsudek Soudního dvora, kterým je určena neplatnost předpisu Společenství, ukládá všem soudům členských států, aby tento akt považovaly za neplatný (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. května 1981, *International Chemical Corporation*, 66/80, Recueil, s. 1191, body 12 a 13), a zavazuje autora aktu prohlášeného za neplatný, aby jej změnil nebo zrušil (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. října 1977, *Ruckdeschel a další*, 117/76 a 16/77, Recueil, s. 1753). Krom toho přísluší v první řadě vnitrostátním orgánům, aby ve svém právním řádu vyvodily důsledky z takového prohlášení neplatnosti (rozsudek Soudního dvora ze dne 30. října 1975, *Rey Soda*, 23/75, Recueil, s. 1279, bod 51), což by mělo za následek, že zaplacené antidumpingové clo již nebude v souladu s právem dlužné a celní orgány budou v zásadě povinny je vrátit.
- 66 Krom toho, že z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně má možnost využít právního prostředku, který jí umožňuje užitečně napadnout platnost konečného nařízení, a domoci se tak vrácení antidumpingového cla, které bylo vybráno na jeho základě a které se na ni vztahovalo, je namísto uvést, že pokud by Soud tomuto návrhu žalobkyně vyhověl, mohlo by být žalobkyni nahrazeno dvakrát totéž.

- 67 Ze všeho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že jelikož je projednávanou žalobu třeba považovat ve své podstatě za žádost o vrácení antidumpingového cla, které žalobkyně odvedla vnitrostátním celním orgánům, není Soud příslušný o ní rozhodnout.
- 68 Žádný z argumentů žalobkyně nemůže tento závěr zpochybnit.
- 69 Zprv je pravda, jak poznamenává žalobkyně, že Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku *Merkur v. Komise* (body 5 a 6) k argumentu Komise, podle něž bylo namíste odkázat žalobkyni na vnitrostátní správní a soudní orgány, které pak položí Soudnímu dvoru otázku platnosti sporných nařízen, uvedl, že by bylo v rozporu s řádným výkonem spravedlnosti a požadavkem na hospodárnost řízení ukládat žalobkyni, aby využila vnitrostátních právních prostředk, a aby tak čekala delší dobu, než bude o jejím návrhu pravomocně rozhodnuto.
- 70 Tato věc se však od projednávané žaloby liší v tom, že jejím předmětem byl návrh na náhradu škody, která měla žalobkyni vzniknout tím, že Komise nestanovila vyrovnávací částky při vývozu zpracovaných výrobk na bázi ječmene. V takovémto případě však případné prohlášení neplatnosti dotčeného nařízen z důvodu protiprávního opomenutí Komise stanovit takové částky nemohlo v žádném případě vést k tomu, že by žalobkyni byla přiznána náhrada, jíž se domáhala svou žalobou na náhradu škody, takže i kdyby se takového prohlášení neplatnosti domohla, beztak by se musela obrátit na Soudní dvůr, aby získala náhradu své škody, protože vnitrostátní orgány nejsou ke stanovení těchto částek příslušné.

- 71 Krom toho je nutno konstatovat, jak již bylo uvedeno výše, že CKS výslovně upravil zvláštní řízení na vnitrostátní úrovni pro případ, že by se dlužník domníval, že mu byla neoprávněně uložena dovozní cla.
- 72 Žalobkyně zadruhé tvrdí, že tříletá promlčecí doba stanovená v článku 236 CKS ji ve svém důsledku zbavuje práva na vrácení antidumpingového cla zaplaceného dříve než tři roky před podáním své žaloby dne 22. září 2004, v níž mohla vůbec poprvé namítnout protiprávnost konečného nařízení. Před tímto datem se totiž nemohla o této protiprávnosti dozvědět. Vnitrostátní procesní prostředky tak v rozporu s požadavky judikatury nedokážou zajistit účinnou ochranu jejím právům.
- 73 S touto argumentací nelze souhlasit. Je totiž třeba připomenout, že čl. 236 odst. 2 CKS stanoví, že dovozní clo se vrátí na základě žádosti podané u příslušného celního úřadu ve lhůtě tří let ode dne, kdy byla částka cla dlužníkovi sdělena. Druhý pododstavec téhož ustanovení stanoví, že „tato lhůta se prodlouží, jestliže zúčastněná osoba prokáže, že nemohla podat žádost ve stanovené lhůtě z důvodu nepředvídatelných okolností nebo vyšší moci“. Článek 236 CKS tedy sám upravuje případné prodloužení promlčecí doby v jím stanovených případech. Žalobkyně tedy musí mít možnost domoci se takového prodloužení v rámci CKS, jestliže to odůvodňují jí tvrzené okolnosti. Opět nemůže obejít zvláštní řízení týkající se vrácení cel upravené v CKS pouze z toho důvodu, že její žaloba je případně částečně promlčena.
- 74 Dále je nutno konstatovat, že rozhodnutí o kartelové dohodě vydané dne 8. prosince 1999 bylo zveřejněno dne 6. června 2003, takže nejpozději od tohoto data musí být na žalobkyni pohlíženo tak, že se seznámila se skutečností, jež jí způsobila škodu, ovšem za předpokladu, že údajná protiprávnost konečného nařízení takovou skutečností vůbec je.

- 75 Ačkoli žalobkyně tvrdí, že jí bylo uloženo clo na základě konečného nařízení již v červnu 2000, důkazy předložené v tomto směru přitom neumožňují ověřit pravdivost tohoto tvrzení. Příloha 3 k vyjádření žalobkyně k námitkám nepřipustnosti, kterou žalobkyně předkládá jako důkaz o provedených platbách, totiž ukazuje, že žalobkyně obdržela od zasilatelské a přepravní společnosti Wesotra (jejíž roli žalobkyně jinak nevysvětluje) měsíční výzvy k zaplacení dovozního cla na účet Hauptzollamt Frankfurt an der Oder (hlavní celní úřad ve Frankfurtu nad Odrou, Německo). Výpisy z bankovního účtu připojené k těmto výzvám sice zdá se dosvědčují, že žalobkyně těmto výzvám k zaplacení na účet hlavního celního úřadu vyhověla, z těchto dokumentů však není možné určit, z jakého titulu žalobkyně odvedla předmětné dovozní clo, a zejména zda tomu tak bylo na základě konečného nařízení. První z těchto výzev k zaplacení týkající se června 2000 každopádně nese datum 6. července 2000. Z toho vyplývá, že ke dni zveřejnění rozhodnutí o kartelové dohodě, tedy k 6. červnu 2003, tříletá promlčecí doba ode dne sdělení částky cla dlužníkovi stanovená v čl. 236 odst. 2 CKS ještě neuplynula a že žalobkyně měla přiměřenou lhůtu v trvání jednoho měsíce od zveřejnění rozhodnutí o kartelové dohodě na to, aby podala žádost o vrácení a namítala přitom protiprávnost konečného nařízení, aniž by jakékoli zaplacené clo bylo promlčeno.
- 76 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že námitka nepřipustnosti zakládající se na zneužití řízení se nemůže uplatnit v případě, kdy proti aktu, který je příčinou škody, nelze podat žalobu na základě článku 230 ES.
- 77 V tomto ohledu stačí zdůraznit, jak učinila Rada, že projednávaná žaloba musí být považována za nepřipustnou z důvodu, že představuje žádost o vrácení žalobkyní zaplaceného antidumpingového cla, což nespadá do působnosti Soudu, a nikoli z důvodu, že by se jednalo o zneužití řízení upraveného v článku 230 ES.

- 78 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že jelikož je příčinou tvrzené škody protiprávní jednání orgánů Společenství, má soud Společenství výlučnou příslušnost k rozhodování o projednávané žalobě, aniž by musela splnit požadavek na vyčerpání vnitrostátních procesních prostředků.
- 79 Je sice pravda, že podle ustálené judikatury přiznává článek 235 ES ve spojení v článku 288 ES výlučnou příslušnost soudu Společenství pro rozhodování o žalobách na náhradu škody přičitatelné Společenství (rozsudek Vreugdenhil v. Komise, uvedený výše, bod 14, a rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 1995, *Exporteurs in Levende Varkens a další v. Komise*, T-481/93 a T-484/93, Recueil, s. II-2941, bod 72). Touto zásadou se řídí rozdělení pravomocí mezi vnitrostátní soud a soud Společenství, pokud jde o náhradu škod způsobených jednotlivcům jednáním vnitrostátních orgánů a orgánů Společenství. Nemůže však zprostit soud Společenství povinnosti ověřit skutečnou povahu žaloby, která je mu předložena, a to z pouhého důvodu, že tvrzené pochybení je přičitatelné orgánům Společenství. Jak již bylo uvedeno výše, v projednávané věci je přitom předmětem žalobkyní podané žaloby vrácení antidumpingového cla bez daně odvedeného vnitrostátním celním orgánům. Je sice skutečností, že pochybení, na něž žalobkyně poukazuje, je přičitatelné Společenství, nicméně v souladu s judikaturou citovanou v bodech 48 a 60 výše takový návrh spadá do působnosti vnitrostátních soudů, které mají možnost a dokonce povinnost za podmínek uvedených v čl. 234 třetím pododstavci ES položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku, aby rozhodl o platnosti konečného nařízení.
- 80 Argument žalobkyně tedy musí být odmítnut.
- 81 Zapáté žalobkyně tvrdí, že Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku Ireks-Arkady v. Rada a Komise a ve svém rozsudku ze dne 4. října 1979, *Dumortier Frères a další v. Rada* (64/76 a 113/76, 167/78 a 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Recueil, s. 3091) potvrdil metodu, podle níž se způsobená ztráta vyčíslí jako hodnota rovnající se neoprávněně zaplacenému clu.

- 82 Tento argument je nicméně v projednávané věci irelevantní. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že v rozsudcích zmíněných žalobkyní (Ireks-Arkady v. Rada a Komise, uvedený výše, bod 13, a Dumortier Frères a další v. Rada, uvedený výše, bod 14) Soudní dvůr skutečně dospěl k názoru, že částka náhrad, která měla být výrobcům produktů quellmehl a gritz zaplacená, kdyby byla dodržena rovnost zacházení s výrobcí kukuřičného škrobu, měla sloužit za základ pro výpočet hodnoty vzniklé škody.
- 83 Pokud by totiž Soudní dvůr v těchto rozsudcích (bod 6) případně prohlásil sporné nařízení, kterým se odstraňují náhrady za výrobu produktů quellmehl a gritz, za neplatné na základě porušení zásady rovného zacházení spočívající v tom, že tyto náhrady byly zachovány pro želírovací škrob, nevedlo by to samo o sobě k náhradě žalobkyní uplatňované škody, tj. neposkytnutí náhrad, s ohledem na skutečnost, že vnitrostátní orgány nebyly k přiznání takových náhrad příslušné.
- 84 V projednávané věci by naopak případný rozsudek Soudního dvora na základě předběžné otázky položené příslušným vnitrostátním soudem, kterým by bylo konečné nařízení prohlášeno za neplatné, vedl sám o sobě ke vzniku povinnosti německých celních orgánů vrátit částky neoprávněně zaplacené žalobkyní na základě uvedeného nařízení, takže tvrzená škoda by byla plně nahrazena, jak již bylo uvedeno výše.
- 85 Krom toho je třeba uvést, že v rozsudcích Ireks-Arkady v. Rada a Komise, uvedený výše (bod 14), a Dumortier Frères a další v. Rada, uvedený výše (bod 15), Soudní dvůr pouze prohlásil, že částka náhrad, které měly být dotčeným výrobcům vyplaceny, kdyby byla zásada rovného zacházení dodržena, poskytuje základ pro výpočet hodnoty vzniklé škody, a dodal, že je nutno připustit, že v případě, že se

odstranění náhrad skutečně odrazilo nebo se mohlo promítnout do ceny, nemohla být škoda vyčíslena podle nevyplacených náhrad. Podle Soudního dvora by v tomto případě navýšení cen nastoupilo namísto poskytnutí náhrad, čímž by byl výrobce odškodněn.

86 Konečně zašesté, argument žalobkyně, podle nějž požadavky vyplývající z řádného výkonu spravedlnosti a z hospodárnosti řízení vedou k závěru, že její návrh je přípustný, nemůže odůvodňovat zásah do vnitřní soudržnosti systému procesních prostředků upraveného Smlouvou a CKS. Krom toho je třeba vyjádřit pochybnosti o tom, že v takovém případě, jako je tomu v projednávané věci, kdy se žalobce domáhá pouze vrácení antidumpingového cla, které údajně zaplatil neoprávněně, je žaloba na uplatnění mimosmluvní odpovědnosti tím nejúčinnějším a nejvhodnějším prostředkem, a to zejména s ohledem na požadavky týkající se dostatečné závažnosti pochybení přičitatelného orgánům Společenství, k tomu, aby jednotlivcům vzniklo právo na náhradu škody, jestliže jejich postup s sebou nese volbu v oblasti hospodářské politiky, když přitom pouhé prohlášení konečného nařízení za neplatné v zásadě stačí k tomu, jak již bylo uvedeno výše, aby antidumpingové clo pozbylo právního základu, a aby tak bylo odůvodněno jeho vrácení vnitrostátními celními orgány.

87 Jen pro úplnost, pokud jde o argument žalobkyně, podle nějž její návrh směřuje k náhradě ušlého zisku a námitky nepřípustnosti Rady a Komise ve skutečnosti zpochybňují pouze metodu výpočtu tohoto požadovaného ušlého zisku, což je otázkou meritorního posouzení, je třeba připomenout, že v souladu s článkem 19 statutu Smluvního dvora použitelným na řízení před Soudem podle čl. 46 prvního pododstavce tohoto statutu a podle čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudu musí žaloba obsahovat zejména předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů. Aby byly tyto požadavky splněny, musí žaloba směřující k náhradě škody způsobené orgánem Společenství obsahovat prvky, které umožní určit jednání, které žalobkyně orgánu vytýká, důvody, proč se domnívá, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním a škodou, o níž tvrdí, že ji utrpěla, jakož i povahu a rozsah této škody.

Naproti tomu žaloba směřující k získání libovolné náhrady škody postrádá nezbytné upřesnění, a musí být tedy považována za nepřípustnou (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. prosince 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt v. Rada, 5/71, Recueil, s. 975, bod 9; rozsudky Soudu ze dne 10. července 1990, Automec v. Komise, T-64/89, Recueil, s. II-367, bod 73, a ze dne 8. června 2000, Camar a Tico v. Komise a Rada, T-79/96, T-260/97 a T-117/98, Recueil, s. II-2193, bod 181).

88 Přitom, i kdyby v projednávané věci metoda výpočtu navržená žalobkyní neodůvodňovala, aby návrh na náhradu údajného ušlého zisku byl překvalifikován na žádost o vrácení antidumpingového cla, je nutno konstatovat, že žalobkyně vůbec neuvádí, v čem tato metoda může poskytnout údaj o rozsahu jejího ušlého zisku ani v čem tento ušlý zisk spočívá. Žalobkyně ve své žalobě uvádí pouze to, že nakoupila rumunskou válcovnu Artrom SA, která představuje technickou a zároveň organizační investici, takže vzhledem k tomu, že soustavně rozvíjela škálu trubek a dutých profilů nabízených svým zákazníkům, lze tvrdit, že její ziskovost mohla být ještě vyšší, kdyby byl ušlý zisk použit a investován do výše uvedených potřeb. Kromě toho, že žalobkyně neuvádí, v jakém rozsahu navržené ocenění odráží ušlý zisk vyplývající z nemožnosti investovat do společnosti Artrom, ani neprokazuje, zda je tato nemožnost reálná, je nutno konstatovat, že v bodě 28 žaloby žalobkyně sama uvádí, že koupí Artrom uskutečnila. Mimoto se zdá, že z následujících úvah žalobkyně vyplývá, že tím nemá v úmyslu upřesnit, v čem spočívá údajný ušlý zisk oceněný na 1 633 344,33 eur, nýbrž prokázat, že tento ušlý zisk by mohl ve skutečnosti být vyšší než toto ocenění, aniž by však poskytla jakýkoli odhad tohoto dodatečného ušlého zisku.

89 I kdyby tedy nebylo možné považovat hlavní návrh za žádost o vrácení antidumpingového cla, je namíste vyslovit závěr, že nesplňuje formální požadavky žaloby upravené v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu.

- 90 Z výše uvedeného vyplývá, že hlavní návrh musí být odmítnut jako nepřipustný, přičemž není nutné se vyjadřovat k námitce nepřipustnosti uplatněné Komisí s poukazem na nesplnění formálních požadavků upravených v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu z důvodu, že v žalobě není prokázána existence škody.

K podpůrnému návrhu

Argumenty účastnic řízení

- 91 Podle návrhových žádání obsažených v žalobě se žalobkyně domáhá „podpůrně, z titulu náhrady ušlého zisku za období od června 2000 do prosince 2002, částky, která se určí v průběhu řízení po vydání mezitímního rozsudku Soudu společnou dohodou účastnic řízení, nebo nebude-li takové dohody dosaženo, konečným rozsudkem Soudu“.
- 92 Rada a Komise se domnívají, že návrh na vydání mezitímního rozsudku Soudu, kterým by byla určena odpovědnost Společenství, musí být též odmítnut jako nepřipustný.
- 93 Rada tvrdí, že z žaloby vyplývá, že tento návrh je podán buď pro případ, že škoda uplatňovaná v hlavním návrhu, a sice ušlý zisk způsobený zaplacením antidumpingového cla, nebude vyčíslitelná, anebo k získání náhrady dodatečné škody vyplývající z toho, že žalobkyni bylo bráněno v investování, a tím pádem v dalším zvyšování její ziskovosti.

- 94 Pokud jde o první případ, Rada má za to, že návrh je nepřijatelný ze stejných důvodů jako hlavní návrh. Pokud jde o druhý případ, návrh podle ní nespĺňuje požadavky čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu. Žalobkyně totiž pouze uvedla, že lze tvrdit, že její ziskovost mohla být ještě vyšší, kdyby byl ušlý zisk použit a investován pro potřeby Artrom, kterou právě koupila, a že její ziskovost mohla být ještě vyšší, aniž k těmto tvrzením podala sebemenší důkaz.
- 95 Tento návrh tedy nezapadá do téhož kontextu, v jakém byl vydán rozsudek Soudu ze dne 30. září 1998, *Coldiretti a další v. Rada a Komise* (T-149/96, Recueil, s. II-3841, body 49 a 50), v němž Soud dospěl k názoru, že „podrobné odhady údajně způsobených ztrát“ odůvodňují, aby žaloba byla považována za dostatečně přesnou.
- 96 V rámci žaloby na náhradu škody tedy soud Společenství rozhoduje mezitímním rozsudkem pouze tehdy, jsou-li všechny hmotněprávní podmínky stanovené v čl. 288 druhém pododstavci ES splněny, ale praktické potíže brání přesnému výpočtu škody. Vznik škody musí být nicméně jistý a žaloba musí poskytnout veškeré skutečnosti, které umožní zjistit její druh a povahu, což potvrzuje výše uvedený rozsudek *Coldiretti a další v. Rada a Komise*, a rozsudek Soudního dvora ze dne 14. května 1975, *CNTA v. Komise* (74/74, Recueil, s. 533, body 42 a 45 až 47), které cituje žalobkyně.
- 97 Komise tvrdí, že již z povahy věci je podpůrný návrh méně významný než hlavní návrh, takže tento podpůrný návrh nemůže dodat nic dalšího k hlavnímu návrhu, a je tedy nepřijatelný.

- 98 Podpůrný návrh každopádně podléhá hlavnímu návrhu, takže nepřípustnost hlavního návrhu způsobuje nepřípustnost podpůrného návrhu. V tomto ohledu Soud nemůže překvalifikovat podpůrný návrh na návrh dodatečný, aniž by tím rozhodl *ultra petita*.
- 99 Pokud by Soud přesto takové překvalifikování provedl, Komise má za to, že návrh je nepřípustný pro nesplnění požadavků upravených v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu. Žaloba v tomto ohledu obsahuje pouze řadu dohadů, které nelze považovat za jasnou, přesnou a konkrétní argumentaci. Komise konečně opakuje svůj argument, že žalobkyně nijak neprokazuje, že škoda vyplývá ze správného uplatnění konečného nařízení ze strany vnitrostátních celních orgánů spíše než z jeho nesprávného uplatnění. Žalobkyně proto ani v rámci podpůrného návrhu neposkytla žádný důkaz o tom, že příčinou její škody je pochybení zcela přičitatelné orgánům Společenství. Vzhledem k tomu, že popis žalobních důvodů žalobkyně je nedostatečný, návrh je tedy nepřípustný.
- 100 Žalobkyně uvádí, že její návrh, tak jak vyplývá z žaloby, musí být skutečně kvalifikován jako podpůrný. Tento návrh je uplatněn pouze pro případ, že Soud nepřizná konkrétní požadovanou částku buď z důvodu zpochybnění metody výpočtu nebo výše ušlého zisku, anebo z důvodu zvláštních potíží, s nimiž by se Soud potýkal při určování této výše.
- 101 Krom toho tvrzení Komise, že podpůrný návrh je již z povahy věci méně významný než hlavní návrh, je neopodstatněné. V projednávané věci totiž jediný rozdíl mezi oběma návrhy žalobkyně spočívá v tom, že jeden se zmiňuje o konkrétní částce, zatímco druhým je Soud vyzván, aby tuto částku určil mezitímním rozsudkem. Žalobkyně tím upřesňuje, že ve svém podpůrném návrhu neuplatňuje žádnou další škodu vedle ušlého zisku.

102 Žalobkyně konečně tvrdí, že všechny podmínky pro to, aby Soud rozhodl mezitímním rozsudkem, jsou v projednávané věci splněny. Jasně totiž uvedla důvod, proč musejí být orgány Společenství považovány za odpovědné podle čl. 288 druhého pododstavce ES. Dále prokázala, že utrpěla konkrétní škodu, a poskytla podrobné informace o kritériích použitých k určení její výše. Konečně objasnila, proč je nesnadné tuto částku stanovit. Soud tedy může rozhodnout o hlavní otázce a přitom si ponechat posouzení škody na později. Žalobkyně tedy žádá, aby Soud přijal rozhodnutí předběžně a ponechal posouzení škody a příčinné souvislosti mezi jednáním vytykaným Společenství a uvedenou škodou na později, jak to již bylo učiněno ve výše uvedeném rozsudku Krohn v. Komise a v rozsudku Soudního dvora ze dne 13. února 1979, Granaria (101/78, Recueil, s. 623).

Závěry Soudu

103 Úvodem je třeba říci, že žalobkyně na konci bodu 149 žaloby uvádí, že v případě, kdy by měla k dispozici částku odpovídající zaplacenému clu, „je možné, že [její] ziskovost [...] by byla ještě vyšší, kdyby byl ušlý zisk použit a investován“ do společnosti Artrom. Proto je třeba konstatovat, že škodu vyplývající z údajné nemožnosti investovat do uvedené společnosti považuje sama žalobkyně za odlišnou od původně vypočteného ušlého zisku, na rozdíl od toho, co, zdá se, uvádí ve svém vyjádření k námitkám nepřípustnosti.

104 Žalobkyně v žalobě dodává, že „s ohledem na [svou] ziskovost [...] během prvních let své činnosti, by za obvyklých okolností nadále dosahovala vyššího zisku“ a že „škoda, která [jí] skutečně vznikla, by snad mohla překročit 1 633 344,33 eur, neboť nelze vyloučit vyšší ziskovost společnosti“.

105 Konečně po analýze judikatury žalobkyně svůj návrh na vydání mezitímního rozsudku uzavírá prohlášením, že „[v]zhledem k tomu, že byly předloženy dostatečné důkazy o určité škodě a že se potýká s potížemi, pokud jde o poskytnutí konečného odhadu budoucího ušlého zisku, navrhuj[e], aby Soud Evropskému společenství nařídil náhradu vzniklé škody vyplacením částky 1 633 344,33 eur z titulu ušlého zisku nebo podpůrně aby účastnicím řízení dovolil vyřešit otázku náhrady v rámci smírného ujednání poté, co se Soud v mezitímním rozsudku [vysloví] k otázce náhrady“.

106 Z toho vyplývá, že žalobkyně v žalobě odůvodňuje své obtíže s přesným stanovením škody pouze tím, že by se tato škoda mohla ukázat vyšší než ušlý zisk původně vypočtený na základě zaplaceného antidumpingového cla, zejména s přihlédnutím k investicím, které mohla uskutečnit, a k vyšší ziskovosti, jíž by pravděpodobně dosáhla. Na rozdíl od toho, co tvrdí ve svém vyjádření k námitkám nepřipustnosti Rady a Komise, žalobkyně v žalobě přece nijak netvrdila, že se obtíže s oceněním škody týkají částky 1 633 344,33 eur z titulu ušlého zisku požadovaného v rámci hlavního návrhu nebo metody použité k jejímu zjištění.

107 Tento argument uplatněný ve fázi vyjádření k námitkám nepřipustnosti tedy není přípustný a představuje opožděně učiněnou změnu v interpretaci žaloby, která zkresluje její samotné znění.

108 Pokud jde o přípustnost podpůrného návrhu, je namístě připomenout, že za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je třeba pro to, aby byla

žaloba přípustná, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby (rozsudky Soudního dvora ze dne 13. prosince 1990, Komise v. Řecko, C-347/88, Recueil, s. I-4747, bod 28, a ze dne 31. března 1992, Komise v. Dánsko, C-52/90, Recueil, s. I-2187, body 17 a následující; usnesení Soudu ze dne 29. listopadu 1993, Koelman v. Komise, T-56/92, Recueil, s. II-1267, bod 21; rozsudek Soudu ze dne 18. září 1996, Asia Motor France a další v. Komise, T-387/94, Recueil, s. II-961, bod 106; usnesení Soudu ze dne 21. listopadu 1996, Syndicat des producteurs de viande bovine a další v. Komise, T-53/96, Recueil, s. II-1579, bod 21, a rozsudek Soudu ze dne 29. ledna 1998, Dubois et Fils v. Rada a Komise, T-113/96, Recueil, s. II-125, bod 29).

- 109 Aby byly splněny tyto požadavky, musí žaloba na náhradu škody způsobené orgánem Společenství obsahovat údaje, které umožňují zejména určit škodu, o které žalobce tvrdí, že ji utrpěl, a konkrétněji charakter a rozsah této škody (rozsudek Exporteurs in Levende Varkens a další v. Komise, uvedený výše, bod 75; viz také v tomto smyslu usnesení Koelman v. Komise, uvedené výše, body 22 až 24).
- 110 Soud pouze ve výjimečných případech připustil, že za zvláštních okolností (rozsudek Automec v. Komise, uvedený výše, body 75 až 77) není nutné v žalobě určit přesný rozsah škody a vyčíslit částku požadované náhrady. V tomto ohledu bylo rovněž rozhodnuto, že žalobce musí ve své žalobě prokázat nebo alespoň uplatnit existenci takových okolností (usnesení Soudu ze dne 14. května 1998, Goldstein v. Komise, T-262/97, Recueil, s. II-2175, bod 25).
- 111 Skutečnost, že Soudní dvůr a Soud již měly příležitost rozhodnout mezitímním rozsudkem o principu vzniku odpovědnosti Společenství a přitom si ponechaly

přesné určení náhrady na pozdější rozhodnutí, tak nemůže zprostit žalobce povinnosti splnit minimální formální požadavky stanovené v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu. Z toho též vyplývá, že žalobce, který žádá, aby Soud rozhodl takovým rozsudkem, nejenže je nadále povinen poskytnout nezbytné údaje ke zjištění jednání vytykaného Společenství, druhu a povahy své škody a příčinné souvislosti mezi jednáním a škodou, ale musí krom toho uvést důvody, na jejichž základě má být učiněna výjimka z požadavku, podle něž musí žaloba obsahovat vyčíslenou hodnotu uplatňované škody.

- 112 Soud tak ve výše uvedeném rozsudku Coldiretti a další v. Rada a Komise, na nějž žalobkyně poukazuje, připustil, že ačkoli v žalobě nejsou definitivně vyčísleny škody vzniklé každému chovateli, musí být žaloba považována za přípustnou, když předtím konstatoval, že žaloba se na stranách 18 a 19 zmiňuje o různých kategoriích škod utrpěných chovateli skotu, a sice zaprvé o *damnum emergens* v souvislosti s prodejem živých zvířat pod pořizovací cenou, tedy za prodejní cenu, která je podle žalobců o 40 % nižší, než co chovatelé očekávali, zadruhé o *damnum emergens* v souvislosti s náklady na chov neprodaných zvířat na konci výkrmového cyklu, zatřetí o *lucrum cessans* v souvislosti s neuskutečněným prodejem zvířat za běžný rok a začtvrté o *lucrum cessans* v souvislosti s trvalým propadem spotřeby hovězího a telecího masa v následujících letech. Soud mimoto uvedl, že přílohy k žalobě obsahují podrobné odhady údajně vzniklých ztrát na italském skotu a že kritéria a parametry použité při jejich odhadech tam byly uvedeny. Soud konečně poznamenal, že nehledě na přínos těchto odhadů žalobci poukázali na nesmírné těžkosti, pokud jde o správné ocenění a vyčíslení škody vzniklé každému chovateli, a uvedli, že právě z tohoto důvodu navrhovali, aby toto komplexní zjištění učinilo kolegium znalců. Soud z toho dovodil, že za těchto podmínek bylo třeba připustit, že žaloba doplněná o informace poskytnuté v přílohách je dostatečně přesná, pokud jde o povahu a druh uplatňovaných škod, a že ani žalovaným, ani Soudu nebylo bráněno v seznámení se s přibližným rozsahem tvrzených škod.

113 Přitom je nutno konstatovat, že žaloba v projednávané věci tyto požadavky nesplňuje.

114 Pokud by totiž bylo v souladu se striktním výkladem žaloby uvažováno, že předmětem podpůrného návrhu je vydání mezitímního rozsudku z toho důvodu, že škoda by se mohla ukázat vyšší než ušlý zisk způsobený ztrátou zisků, který byl uplatněn v hlavním návrhu, pak je třeba podpůrný návrh rovnou odmítnout jako nepřipustný, pokud jde o část škody týkající se posledně uvedeného ušlého zisku, a to ze stejných důvodů jako hlavní návrh. Pokud jde o část škody týkající se ušlého zisku, o němž žalobkyně tvrdí, že jí vznikl vedle ušlého zisku požadovaného v hlavním návrhu (dále jen „dodatečný ušlý zisk“), je nutno konstatovat, že se žalobkyně spokojuje s tvrzením, že není vyloučeno, že její ziskovost by byla vyšší, kdyby jí antidumpingové clo nebylo uloženo. Na podporu tohoto tvrzení žalobkyně pouze uvádí, že v rozhodné době nakupovala rumunskou válcovnu, která představovala jak technickou, tak organizační investici. Mimoto je třeba vzít v úvahu skutečnost, že soustavně rozvíjela škálu trubek a dutých profilů nabízených svým zákazníkům, zejména po zahájení distribuce pro společnost TMK. Žalobkyně tedy uzavírá, že kdyby „byl ušlý zisk použit a investován do výše uvedených potřeb [...]“, lze tvrdit, že [její] ziskovost by mohla být ještě vyšší“.

115 Krom toho, že žalobkyně nepředkládá žádný vyčíslený odhad tohoto dodatečného ušlého zisku, výše uvedené údaje, které ostatně nejsou dosti jasné, jsou pouze nejednoznačnými tvrzeními, jimž schází jakákoli argumentace a jakýkoli důkaz a která sama žalobkyně prezentuje jako pouhé dohady. Tyto údaje tedy Soudu a žalované straně vůbec neumožňují s požadovanou určitostí a přesností zjistit druh a povahu uplatňované škody ani ověřit, zda je skutečná, a ocenit její výši, byť jen přibližně, a dokonce ani určit metodu, o kterou se žalobkyně podle vlastních slov při

určování této výše opírá. Jediný údaj uvedený v bodě 151 žaloby, a sice že „ušlý zisk musí být počítán jako rozdíl mezi příjmy, jichž by žalobkyně dosáhla, kdyby nedošlo k porušení zákona, a částkami skutečně získanými, včetně částek z náhradních činností“, v tomto ohledu není dostačující vzhledem k tomu, že žalobkyně neposkytla žádnou konkrétní skutečnost, na jejímž základě by bylo možné toto tvrzení uplatit na projednávaný případ.

- 116 Krom toho je nutno konstatovat, že žalobkyně dostatečně neodůvodňuje, proč by neměla provádět ani přibližné ocenění dodatečného ušlého zisku. Pouze uvádí, že „není snadné přesně určit, jak by byly použity částky odpovídající výši zaplaceného cla, kdyby clo uloženo nebylo“, a že je „obtížné přesně ocenit některé prvky škody“. Takováto tvrzení bez sebemenšího vysvětlení zcela zřejmě nelze považovat za dostatečné odůvodnění naprosto chybějícího ocenění dodatečné škody.
- 117 Stejně tak ani v případě, že by bylo třeba připustit tezi žalobkyně, která je uvedena v jejím vyjádření k námitkám přípustnosti a podle které její podpůrný návrh nesměruje k náhradě dodatečného ušlého zisku, ale byl pouze uplatněn pro případ, že Soud nepřizná konkrétní požadovanou částku, a to buď proto, že výše nebo metoda výpočtu ušlého zisku budou zpochybněny, nebo z důvodu zvláštních obtíží, s nimiž by se Soud mohl potýkat při stanovování přesné výše škody, nelze uvedený návrh považovat za přípustný.
- 118 Má-li totiž žalobkyně v úmyslu takto tvrdit, že použití metody popsané v jejím hlavním návrhu by ve skutečnosti mohlo po opravě některých chyb vést k náhradě vyšší částky, než jaká byla původně vypočtena, jelikož zaplacené clo by v konečném výsledku bylo vyšší než částky uvedené v žalobě, jak uvádí ve svém vyjádření

k námitkám nepřipustnosti, podpůrný návrh by pak představoval ze stejného důvodu jako hlavní návrh zastřenou žádost o vrácení cla. Zvažuje-li sama žalobkyně, že její metoda výpočtu ušlého zisku není relevantní, a žádá Soud, aby stanovil jinou metodu umožňující vypočítat tento ušlý zisk, pak návrh na náhradu škody nemůže být překvalifikován na žádost o vrácení cla vzhledem k tomu, že toto překvalifikování hlavního návrhu spočívá právě na analýze této metody výpočtu. Pokud však jde o tento posledně uvedený případ, je třeba zdůraznit, že nelze připustit, aby Soud napravoval nedostatky žaloby z pouhého důvodu, že to žalobkyně výslovně žádá.

119 Mimoto, i kdyby Soud nepřihlížel k metodě výpočtu ušlého zisku navržené žalobkyní, podle níž je škoda rovna čistě účetním ziskům, kterých by byla dosáhla, kdyby nebyly provedeny platby antidumpingového cla, je nutno konstatovat, že by nebylo možné s požadovanou přesností určit povahu škody, již žalobkyně uplatňuje. Kromě nejasných údajů ohledně investic, které mohla žalobkyně údajně uskutečnit, kdyby nebylo antidumpingové clo uloženo, a o nichž bylo výše konstatováno, že nespĺňují minimální požadavky vyplývající z čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacního řádu, a krom toho se zdá, že se vztahují pouze k odlišné škodě navíc k hlavnímu návrhu, se totiž žalobkyně spokojuje s tím, že kvalifikuje tuto škodu jako ušlý zisk, aniž by vysvětlila, v čemž tento ušlý zisk spočívá. Soudu však nepřísluší, aby teoreticky a abstraktně rozhodoval o vhodné metodě výpočtu ušlého zisku vzniklého podniku v takové situaci, v jaké se nachází žalobkyně. Právě žalobkyni přísluší, aby dostatečně upřesnila jednotlivé aspekty tohoto ušlého zisku.

120 To nemůže být zpochybněno skutečností, že soud Společenství v určitých případech uznal přípustnost žalob na náhradu škody, v nichž nebyla uvedena přesná výše škody, a rozhodl o odpovědnosti Společenství mezitímním rozsudkem, přičemž ponechal ocenění škody na dohodě účastníků řízení, nebo nebylo-li dohody

dosaženo, na pozdějším rozsudku (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora Ireks-Arkady v. Rada a Komise, uvedený výše, bod 18; Dumortier Frères a další v. Rada a Komise, uvedený výše, bod 23; ze dne 13. listopadu 1984, Birra Wührer a další v. Rada a Komise, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80, 5/81 a 51/81 a 282/82, Recueil, s. 3693, bod 35, a ze dne 26. června 1990, Sofrimport v. Komise, C-152/88, Recueil, s. I-2477, bod 30).

- 121 Je totiž třeba uvést, že v těchto věcech byla tvrzená škoda popsána s dostatečnou přesností, jež Soudnímu dvoru umožňovala určit její přesnou povahu a stanovit metodu, jíž se měli účastníci řízení řídit při stanovení výše náhrady, což se z výše uvedených důvodů v projednávané věci nestalo.
- 122 Z výše uvedeného vyplývá, že podpůrný návrh musí být odmítnut jako nepřipustný.
- 123 Žalobu je proto třeba v celém rozsahu odmítnout jako nepřipustnou.

K nákladům řízení

- 124 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise a Rada požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístež posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se odmítá jako nepřijatelná.**
- 2) **Žalobkyni Sinara Handel GmbH se ukládá náhrada nákladů řízení.**

V Lucemburku dne 5. února 2007.

Vedoucí soudní kanceláře

E. Coulon

Předseda

M. Jaeger